

3989 2den Beh. af Finantslovs. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3990

til disse Indtægter og Udgifter uden gennem en Række af særlige Bestemmelser, som efter hele vor Finantslovs Form ikke ville kunne finde Plads deri. Det vil ogsaa ses, at der, hvergang der er forelagt Forslag om at drage saadanne Indtægter ind under Finantslovens Omraade, altid er udkommet en særlig Lov, som har fastsat de Normer, hvorefter det maatte ske, og efter at en saadan særlig Lov er givet, er Summen bleven opført paa Finantsloven. Dette haaber jeg, at det ærede Medlem vil indse ikke i mindste Maade er berørt af, hvad det ærede Medlem i sit sidste Foredrag fremhævede.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Jeg vilde kunne opgive at tage Ordet efter, hvad Finantsministeren nu har sagt, hvis der ikke forelaa en Modsigelse i, hvad der blev fremført af den ærede Rigsdagsmand, som talte sidst. Det ærede Medlem mente, at vi her kom til at staa som Rigsraadet. Han kaldte det „saligt“; men det forekommer mig virkelig, at han, naar han betragter det som saadant, ikke skulde nænne at forstyrre dets Ro og mene det frem ved en uforanlediget Værlighed som denne. Det ærede Medlem føiede til, at det traadte op som et Spøgelse, men vi vide, at der ikke er Spøgelse til, og det er derfor et meget passende Billede, som er benyttet af den ærede Rigsdagsmand. Naar der er Folk, som see Spøgelse, er det, fordi de befinde sig i en nervøs Sygeligheds- og Virreligheds-Tilstand, eller naar de paa en anden Maade blive afficerede; saa træde Spøgelse frem; men naar man ser med et sundt Blik, ved den klare Dag eller ved en god Belysning, finder man, at disse Spøgelse slet ikke eksistere, og jeg haaber, at der er saamegen sund Opfattelse og saa tilstrækkeligt Lys her i Salen, at man vil erkjende, at det, den ærede Rigsdagsmand har set i dette Forhold her, i egentlig Forstand kun er et Spøgelse og altsaa Ingenting. At det er uforanlediget, at det er

bragt frem her, forekommer mig aldeles klart; idetmindste forekommer det mig uimodsigeligt, at, naar det ærede Medlem mente, at det var noget Nyt, som kom frem, er han i den allerstørste Bilsfarelse; han søgte at give det en vis speciel Anvendelse paa det nuværende Ministerium — han mente at burde gribe Leiligheden dertil — og paa de Ministre, som havde Del i det tidligere Rigsraad; men det ærede Medlem glemte, at samme Grundopfattelse blev gjort gjældende af den forrige Regering, hvori de to her tilstedeværende Medlemmer af Ministeriet ikke havde Del, og jeg vil kunne paastaa og vil påvise, at samme Opfattelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt og gjortigt at omdanne disse Forhold med Hensyn til Geistlighedens Lønning ved Finantsloven istedetfor ved Lov er ligesaa gammel som vor konstitutionelle Forsatning. Jeg skal kunne påvise det ærede Medlem, at denne Anskuelse er fremkommen fra mange forskjellige Ministerier og fra Rigsdagen selv, og at man da altid er kommen til det Resultat, som klart og bestemt fastholdes af Finantsministeren og mig. Det er derfor meget langt fra, at dette skulde være et nyt Spørgsmaal.

S. C. D. Müller: Besejdenhed er jo den skønneste Dyd hos ethvert Menneske og ikke blot hos en Ungling. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds gjorde sig selv uret, naar han sagde, at hans Forslag ifjor var beskednere end det iaar; thi jeg tør forsikre ham, at hans Forslag iaar er beskednere end det ifjor. Hans Forslag ifjor omfattede alle de til den geistlige Lønning henlagte Midler, hvorfor det altsaa ogsaa indbefattede Præstegaarden med Udbyttet af den tilliggende Jord. Det er faldet bort iaar, og Tienden staa alene tilbage. Jeg veed ikke, om jeg deri med Rette sner en vis Smødekomen, som viser, at det ærede Medlem har villet erkjende Præstegaarde som Stiftelser, der ikke kunne